

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że poprzez nieprzyjęcie przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania dyrektywy Rady 2002/11/WE⁽¹⁾ z dnia 14 lutego 2002 r. zmieniającej dyrektywę 68/193/EWG⁽²⁾ w sprawie obrotu wegetatywnym materiałem rozmnożeniowym winorośli i uchylającej dyrektywę 74/649/EWG (Dz.U. L 53 z dnia 23 lutego 2002 r., str. 20), a w każdym razie poprzez niepowiadomienie o nich Komisji, Republika Włoska uchybiła swoim zobowiązaniom wynikającym z treści art. 3 wymienionej wyżej dyrektywy;
- obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin do wprowadzenia w życie dyrektywy upłynął dnia 3 lutego 2003 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 53 z 23.2.2002, str. 20.

⁽²⁾ Dz.U. L 93 z 17.4.1968, str. 15.

Skarga wniesiona dnia 16 listopada 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-478/04)

(2005/C 31/13)

(Język postępowania: włoski)

W dniu 16 listopada 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Minasa Konstantinidisa i Giuseppe Bambarę, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Republice Włoskiej.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że Republika Włoska:
 - a) nie przyjmując niezbędnych środków w celu zapewnienia, aby odpady niebezpieczne złożone na składowisku w Cà di Capri (Verona) były odzyskiwane lub unieszkodliwiane bez zagrażania zdrowiu ludzkiemu i bez stosowania procesów lub metod, które mogłyby szkodzić środowisku naturalnemu;
 - b) nie przyjmując niezbędnych środków, aby posiadacz odpadów złożonych na tym składowisku przekazał te odpady prywatnemu lub publicznemu punktowi zbierania odpadów lub przedsiębiorstwu, które wykonuje czynności wymienione w załącznikach II A lub II B dyrektywy lub aby je odzyskiwał lub unieszkodliwiał na własną rękę zgodnie z przepisami wspólnotowymi;

- c) nie przyjmując, w odniesieniu do tego składowiska, niezbędnych środków, aby w miejscu, gdzie odpady niebezpieczne są zwałowane (zrzucane), były one rejestrowane i identyfikowane oraz, aby nie mieszano różnych kategorii odpadów niebezpiecznych lub odpadów niebezpiecznych z odpadami innymi niż niebezpieczne.

uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 4 i 8 dyrektywy Rady 75/442/EWG⁽¹⁾ w sprawie odpadów, w brzmieniu zmienionym dyrektywą Rady 91/156/EWG⁽²⁾ oraz art. 2 ust. 1 i 2 dyrektywy Rady 91/689/EWG w sprawie odpadów niebezpiecznych;

- obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja utrzymuje, że, ze względów przedstawionych w żądaniach skargi, Republika Włoska, w zakresie dotyczącym składowiska w Cà di Capri (Verona) uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy dyrektywy Rady 75/442/EWG, w brzmieniu zmienionym dyrektywą Rady 91/156/EWG i na mocy dyrektywy Rady 91/689/EWG.

⁽¹⁾ Dz.U. L 194 z 25.7.1975, str. 39.

⁽²⁾ Dz.U. L 78 z 26.3.1991, str. 32.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Østre Landsret z dnia 16 listopada 2004 r. w sprawie Laserdisken ApS przeciwko Kulturministeriet

(Sprawa C-479/04)

(2005/C 31/14)

(Język postępowania: duński)

W dniu 19 listopada 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Østre Landsret z dnia 16 listopada 2004 r. w sprawie Laserdisken ApS przeciwko Kulturministeriet.

Østre Landsret zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

- 1) Czy art. 4 ust. 2 dyrektywy 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady⁽¹⁾ z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym jest nieważny?

2) Czy art. 4 ust. 2 dyrektywy 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym stoi na przeszkodzie temu, by Państwo Członkowskie zachowało w swoim ustawodawstwie międzynarodowe wyczerpanie praw autorskich?

Drugie pytanie ma na celu wyjaśnienie kwestii, czy Państwo Członkowskie, które przykłada większą wagę do wolności wypowiedzi oraz dostępu obywateli do dóbr kultury niż do ochrony krajowych uprawnionych z tytułu praw autorskich, może odstąpić od stosowania art. 4 ust. 2.

(¹) Dz.U. L 167 z 22.6.2001, str. 10.

Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony postanowieniem Tribunale di Viterbo z dnia 2 listopada 2004 r., w postępowaniu karnym przeciwko D'Antoniemu Antonelli

(Sprawa C-480/04)

(2005/C 31/15)

(Język postępowania: włoski)

W dniu 17 listopada 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Tribunale di Viterbo (Włochy) z dnia 2 listopada 2004 r. w postępowaniu karnym przeciwko D'Antoniemu Antonelli.

Tribunale di Viterbo zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie:

„czy art. 4 ust. 1 i 4 bis ustawy 401/89 po zmianach, który obecnie zastrzega wyłącznie na rzecz włoskich koncesjonariuszy usług publicznych, z pominięciem pośredników zagranicznych bookmacherów, działalność będącą przedmiotem postępowania, jest zgodny z przepisami art. 31, art. 86 – 43 oraz art. 49 Traktatu WE” (¹).

(¹) Należy prawdopodobnie rozumieć jako: art. 31 WE, art. 43 WE, art. 49 WE oraz od art. 81 WE do art. 86 WE.

Skarga wniesiona dnia 23 listopada 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Zjednoczonemu Królestwu

(Sprawa C-484/04)

(2005/C 31/16)

(Język postępowania: angielski)

W dniu 23 listopada 2003 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Gérarda Rozeta i Nicolę Yerell, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu przeciwko Zjednoczonemu Królestwu.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- 1) stwierdzenie, że Zjednoczone Królestwo uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyły na mocy art. 17 ust. 1 dyrektywy Rady nr 93/104/WE z dnia 23 listopada 1993 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy (¹) i na mocy art. 249 WE poprzez stosowanie odstępstw wobec pracowników, w przypadku których częściowo nie jest mierzona lub wcześniej określona długość czasu pracy, lub może ona być określona przez samych pracowników oraz poprzez brak przyjęcia odpowiednich środków implementujących prawo do dziennego i tygodniowego czasu przerwy w pracy.
- 2) obciążenie Zjednoczonego Królestwa kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

Stosowanie odstępstw zawartych w art. 17 ust. 1

Art. 17 ust. 1 dyrektywy przewiduje możliwość odstąpienia przez Państwa Członkowskie od stosowania niektórych przepisów dyrektywy, jeżeli ze względu na szczególne cechy charakterystyczne wykonywanej działalności długość czasu pracy nie jest mierzona lub wcześniej określona, lub może być określona przez samych pracowników.

Zjednoczone Królestwo dokonało transpozycji dyrektywy do prawa krajowego poprzez Working Time Regulations 1998 (rozporządzenie dotyczące czasu pracy z roku 1998) (SI 1998/1833) (zwane dalej „rozporządzenie 1998”). Rozporządzenie to początkowo zawierało w art. 20 odstępstwo od postanowień dotyczących maksymalnego tygodniowego czasu pracy, długości pracy w porze nocnej, dziennego i tygodniowego czasu przerwy w pracy i przerw na odpoczynek, generalnie odzwierciedlając przepisy art. 17 ust. 1 dyrektywy.